

en stor Menneſtemaſſe, der kommer til Kommunen, og det ærede Medlem ſiger, at der ſhides paa Vejene. — Det gælder nu ikke her ved Kjøbenhavn, værtimod, Staten faar en Ekſtraindtægt paa Jærnbannerne, og det ſkulde Amtsraadsſteden ſaa have godtgjort. Jeg maa ſige, at det har aldrig kunnet gaa op for mig, at en Kommune ſkulde være ilde ſtedt derved, at der kommer en Mængde, gennemgaaende velhavende, Menneſter der ud, ſom ſpendere en hel Mængde Penge i Kommunen, hvorved Kommunens faſte næringsdrivende, Reſtaurører, Værtshusholdere, Kuſte, Bogmænd o. ſ. v. og ogſaa Jærnbannerne tjene en god Mængde Penge. Jeg kan ikke forſtaa, at det ſkulde være en Anledning for Kommunen til at komme og ſige: Vi lide et Tab, det maa vi have erſtattet. Naar der gives Lejlighed til at tjene ſaa godt i Kommunen, blive ogſaa Kommunens Behovene i Stand til at yde en større Skat, og ſaa kan man jo lægge en Skat paa dem til Kommunen og ſaaledes ſaa Penge ind til de Udgifter, ſom maatte foranlediges ved diſe ſtore Sammenſtimlinger. Det er en forkert Tanke, at det, at der kommer en ſtor Trafik, ſkulde bevirke, at den paagældende Kommunes Autoriteter ſkulde have en Ekſtraudgift i den Anledning. De ſaa netop en Ekſtraindtægt derved, at denne Menneſtemaſſe anbringer ſine Penge i Kommunen ved ſaadanne Lejligheder. Vi have jo imidlertid ved forſkellige Lejligheder talt om, hvorledes Forholdet mellem Skatteindtægterne til Stat og Kommune i Djebliffet befinder ſig i en Overgangstilſtand. Der ligger jo et Forſlag i et Udvalg om, at Staten ſkal afgive noget af de Indtægter, den har, for at hjælpe Kommunerne. Det er vel det ſamme Princip, ſom her ſkal gøres gældende. Staten bliver her ſat i Stand til at ſaa en Ekſtraindtægt, og da Kommunerne jo ere nødblidende, ſiger man: Lad ſaa Kommunerne ſaa lidt deraf. Ja, der kan jo tale en Del derfor.

Den ærede Finanzminister miſforſtod mig, naar han gif ud fra, at jeg havde ment, at Bøderne efter § 4 gennemgaaende ere for høje. Nej, det mener jeg ikke, og det ſagde jeg viſt heller ikke. Jeg ſagde blot, at Minimumſatſen, de 500 Kr., er for høj. Og det nytter ikke noget, at han ſiger: Ja, det er jo klart, at aldeles utilregnelige Overtrædelſer ſtraffes ikke. Det ved jeg meget vel, og det er jeg ganſte enig i. Men der er en hel Mængde Overtrædelſer, der falde imellem de to Yderpunkter: paa den Side at være ſaa graverende, at der ikke kan bødes for den med mindre end 500 Kr., og paa den anden Side at kunne gaa

ganſte fri; lidt Sjufferi, lidt Forſømmelighed, ſom man ikke bør lade paſſere, men ſom man heller ikke bør ſtraffe med 500 Kr. i Bøde. Naa, det er jo en Skønſag, men jeg hnes, at naar vi ſatte Minimum til 100 a 200 Kr., kunde det være paſſende.

Med Henſyn til § 5 mente den ærede Finanzminister, at Sammenhængen viſte, hvad Mening den var. Ja, det kan til en vis Grad ſiges. Jeg har lige ſaa lidt ſom det ærede Medlem for 5te Kreds (Holch) i Virkeligheden noget Djeblif troet, at det var Finanzministerens Mening, at de Perſoner, ſom jeg omtalte før, alſaa Foreldre o. ſ. v., ſkulde rammes ved diſe Bøder, men jeg ſer ikke rettere, end at de falde ind under Ordren. Jeg bebrejder ikke den højtærede Finanzminister, at § 5 er uheldig affattet, jeg ſiger ligeſom den ſidſte ærede Taler, at ingen kan redigere en ſaadan Paragraf ſaaledes, at den virkelig bliver praktiſt brugelig, og jeg er ganſte enig med det ærede Medlem i, at det bør man ikke forſøge paa; jeg for mit Vedkommende ſtal vel afholde mig deraf. Jeg tror, det eneſte rigtige er at lade denne Paragraf helt udgaa, og den ærede Finanzminister var jo heller ikke nogen ſærdedes varm Ven af denne Beſtemmeſe. Naagt han ganſke viſt havde lagt en ſidſte Haand paa Bæret, vilde han dog ikke egentlig vedkende ſig Paterniteten til denne § 5. Naar alſaa den ærede Finanzminister ſtiller ſig ſaaledes, og hvis Tinget, ligeſom det ærede Medlem for 5te Kreds (Holch) finder, at Paragraffen er uheldig affattet, og hvis de ærede Herrer ikke tro, at de kunne redigere den bedre — hvad jeg for mit Vedkommende ikke tror — gøre vi viſtnok beſt i at lade den gaa ud. — Der er nemlig endnu en Uklarhed ved Paragraffen, ſom jeg ikke ſik fremhæver i mit førſte Foredrag, men ſom den ærede Finanzministers Bemærkning gav mig Anledning til at fremhæve. Den ærede Finanzminister ſagde, at Meningen er, at de, der ſkulde ſtraffes efter § 5, ere dem, der arrangere Spillet. Ja, ſaa ſpørger man, hvem er det? Hvad vil det ſige? Er det Beſtyrelſen for vedkommende Klub? Man ſkulde jo nærmest tro, at det er den, der arrangerer Spillet, det er den, der har faaet Tilladdeſen, det er den, der oppebærer Indtægten eller i alt Fald en Del af Indtægten, og ſom ſtal være Statskaſens anſvarlig for, at den faar ſin Afgift; det er den, der kommanderer, det er den, der har Leddeſen. Denne Beſtyrelſe udſteder meget ſtrikte Ordre til ſit undergivne Perſonale, at det paa ingen Maade maa lade Perſoner, om hvem det paa nogen Maade kan ſkønnes, at de ere under 18 Aar,